

88

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 7 stycznia 1961 r.

w sprawie ratyfikacji przez Polskę Konwencji o dochodzeniu roszczeń alimentacyjnych za granicą, sporządzonej w Nowym Jorku dnia 20 czerwca 1956 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. 13 ust. 2 Konwencji o dochodzeniu roszczeń alimentacyjnych za granicą, sporządzonej w Nowym Jorku dnia 20 czerwca 1956 r. został złożony dnia 13 października 1960 r. Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych polski dokument ratyfikacyjny powyższej Konwencji.

Przy składaniu tego dokumentu ratyfikacyjnego zakomunikowane zostało Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, co następuje:

- 1) Zadania organów przesyłających przewidzianych w art. 2 ust. 1 powyższej Konwencji będą wykonywane na obszarze PRL przez sądy wojewódzkie.
- 2) Zadania organu przyjmującego przewidzianego w art. 2 ust. 2 wymienionej Konwencji wykonywać będzie Ministerstwo Sprawiedliwości.
- 3) Osoba uprawniona do zgłoszenia roszczenia alimentacyjnego przeciwko osobie zobowiązanej, przebywającej za granicą, może złożyć wniosek w tej sprawie wraz z dokumentami uzasadniającymi roszczenia zgodnie z art. 3 ust. 4 Konwencji w sądzie wojewódzkim, w którego okręgu ma ona miejsce zamieszkania. Sąd wojewódzki prześle wniosek do Ministerstwa Sprawiedliwości, w celu nadania dalszego biegu.
- 4) Za czynności związane z przyjmowaniem wniosków i załączników sądy wojewódzkie nie będą pobierały żadnych opłat (art. 4 Konwencji).

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że następujące państwa złożyły swoje dokumenty ratyfikacji lub przystąpienia do wymienionej Konwencji:

Maroko dnia 18 marca 1957 r.
Izrael dnia 4 kwietnia 1957 r.

z następującymi zastrzeżeniami:

„Artykuł 5: Organ przesyłający powinien przekazywać, w myśl paragrafu 1, wszelkie orzeczenia ostateczne lub tymczasowe oraz wszelkie inne tytuły sądowe w sprawie alimentacyjnej uzyskane przez uprawnionego we właściwym sądzie w Izraelu oraz w razie konieczności i w miarę możliwości akta dotyczące postępowania, w którym zapadło orzeczenie.

Artykuł 10: Izrael zastrzega sobie prawo:

- a) podjęcia odpowiednich kroków, aby zapobiec przekazywaniu funduszków, w myśl tego artykułu, na cele inne niż ustalone bona fide wypłaty alimentacyjne;
- b) ograniczenia sum przekazywanych w wykonaniu tego artykułu do kwot potrzebnych na utrzymanie”.

Gwatemala dnia 25 kwietnia 1957 r.
Węgry dnia 23 lipca 1957 r.
Norwegia dnia 25 października 1957 r.
Haiti dnia 12 lutego 1958 r.
Włochy dnia 28 lipca 1958 r.
Cejlon dnia 7 sierpnia 1958 r.
Szwecja dnia 1 października 1958 r.

z następującymi zastrzeżeniami:

„Artykuł 1: Szwecja zastrzega sobie prawo odrzucenia w wypadku, gdy okoliczności rozpatrywanej sprawy tego wymagają, każdego podania o ochronę prawną w celu uzyskania alimentów, wniesionego przez osobę, która przybyła do Szwecji jako uchodźca polityczny.

Artykuł 9: Jeżeli postępowanie jest w toku w Szwecji, to zwolnienie od kosztów oraz ułatwienia przewidziane w artykule 9, paragrafy 1 i 2, zostaną przyznane wyłącznie obywatelom lub bezpaństwowcom zamieszkałym w innym kraju, który jest Stroną niniejszej Konwencji, oraz osobom, które mają w każdym przypadku prawo do tych korzyści na podstawie umowy zawartej z państwem, którego są obywatelami”.

Czechosłowacja dnia 3 października 1958 r.
J. gosiawia dnia 29 maja 1959 r.
Pakistan dnia 14 lipca 1959 r.
Niemiecka Republika
Federalna dnia 20 lipca 1959 r.
Dania dnia 22 czerwca 1959 r.
Francja dnia 24 czerwca 1960 r.
Brazylia dnia 14 listopada 1960 r.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. J. Winiewicz

89

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 7 marca 1961 r.

zmieniające rozporządzenie z dnia 28 grudnia 1956 r. w sprawie poboru w formie ryczałtu podatków obrotowego i dochodowego od osób wykonujących niektóre przemysły i usługi bądź trudniących się handlem.

Na podstawie art. 11 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1950 r. Nr 49, poz. 452, z 1959 r. Nr 11, poz. 61 i z 1960 r. Nr 51, poz. 300) oraz art. 3 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1957 r. Nr 7, poz. 25) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 28 grudnia 1956 r. w sprawie poboru w formie ryczałtu podatków obrotowego i dochodowego od osób wykonujących niektóre przemysły i usługi bądź trudniących się handlem (Dz. U. z 1957 r. Nr 2, poz. 8 i z 1958 r. Nr 8, poz. 26) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1 pkt 6 po wyrazach „wag osobowych i wozowych” dodaje się wyrazy „siłomierzy, prowadzenia szatni dzierżawionych w lokalach publicznych”, a po wyrazach „wypożyczalni i przechowalni rowerów” dodaje się wyrazy „ulicznego czyszczenia obuwia”;

2) w § 2 ust. 1 pkt 2 lit. b) kwotę „360.000 zł” zastępuje się kwotą „540.000 zł”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie poczynając od roku podatkowego 1961.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

90

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 6 marca 1961 r.

w sprawie ustalenia obszaru właściwości Wydziału Zamiejscowego w Stopnicy Sądu Powiatowego w Busku-Zdroju.

Na podstawie art. 5 § 2 prawa o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 1950 r. Nr 39, poz. 360 i z 1957 r. Nr 31, poz. 133) zarządza się, co następuje:

§ 1. Obszar właściwości Wydziału Zamiejscowego w Stopnicy Sądu Powiatowego w Busku-Zdroju obejmuje następujące gromady: Białoborze, Biechów, Błotnowola, Czaryzna, Gace Słupieckie, Kargów, Kików, Kołaczkowice, Łubnice, Oblekoń, Oleśnica, Pacanów, Pieczonogi, Rataje Słupskie, Solec, Stopnica, Tuczępy i Zborów — z powiatu buskiego w województwie kieleckim.

§ 2. Traci moc § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 27 listopada 1950 r. o dostosowaniu sądów powszechnych do nowych przepisów ustrojowych i o zniesieniu sądów zbędnych (Dz. U. Nr 54, poz. 496) w części dotyczącej obszaru właściwości Wydziału Zamiejscowego w Stopnicy Sądu Powiatowego w Busku-Zdroju.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: *M. Rybicki*

91

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 15 marca 1961 r.

w sprawie zaliczenia niektórych substancji do środków odurzających.

Na podstawie art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o środkach farmaceutycznych i odurzających oraz artykułach sanitarnych (Dz. U. Nr 1, poz. 4) zarządza się, co następuje:

§ 1. Użyte w niniejszym rozporządzeniu określenia „grupa IB” i „grupa II” oznaczają grupy środków odurzających ustalone w rozporządzeniu Ministrów Zdrowia oraz Handlu Zagranicznego z dnia 13 września 1956 r. w sprawie środków odurzających (Dz. U. Nr 42, poz. 196).

§ 2. W uzupełnieniu wykazów zawartych w rozporządzeniach Ministra Zdrowia w sprawie zaliczenia niektórych substancji do środków odurzających z dnia 14 maja 1951 r. (Dz. U. Nr 28, poz. 221) i z dnia 13 września 1956 r. (Dz. U. Nr 42, poz. 195) — zalicza się:

I. do środków odurzających grupy IB — następujące substancje:

- 1) Alphaméprodin — alfa 1-metylo-3-etylo-4-fenyl-4-propionooksypiperydyna,
- 2) Allylprodine — 3-allilo-1-metylo-4-fenyl-4-propionooksypiperydyna,
- 3) Aniléridine — ester etylowy kwasu 2/p-aminofenyl-4-etylo-1-fenyl-4-piperydyno-karboksyłowego (Leritidine),
- 4) Benzethidine — ester etylowy kwasu 1-/2-benzyl-4-etylo-4-fenyl-4-piperydyno-4-karboksyłowego,
- 5) Betamethadol — beta, 4,4-dwufenyl-6-dwumetyloaminoheptanol-3,

- 6) Dextromoramide — d-3-metylo-2,2-dwufenyl-4-morfolino-butirylopirolidyna (Palfium, Pyrrolamidol, R 875),
- 7) Diéthylthiambutène — 3-dwuetyloamino-1,1-dwu/2-tienyl-1-buten-1 (Diethibutin, Themalon),
- 8) Dioxaphétyl butyrate — ester etylowy kwasu 4-morfolino-2,2-dwufenylomasłowego (Amidalgon, Spasmoxal),
- 9) Diménoxadol — 1-etoksy 1,1-dwufenyl-4-etylo-4-dwumetyloaminoetylu (Lokarin),
- 10) Dimépheptanol — 4,4-dwufenyl-6-dwumetyloaminoheptanol-3 (Amidol, Methadol, Pangerin),
- 11) Dipipanone — 4,4-dwufenyl-6-piperydyno-heptanon-3 (Fenpidon, Pamedone, Piperidylamidone),
- 12) Étoxéridine — ester etylowy kwasu 1-/2-hydroksyetylo-2-etylo-4-fenyl-4-piperydyno-4-karboksyłowego (Atenorax, Atenos),
- 13) Furethidine — ester etylowy kwasu 1-/2-czterohydrofurfuryloksyetylo-4-fenyl-4-piperydynokarboksyłowego,
- 14) Levomoramide — 1-3-metylo-2,2-dwufenyl-4-morfolino-butirylopirolidyna (R 898),
- 15) Levophenacylmorphane — 3-hydroksy-N-fenacylo-morfina,
- 16) Metazocine — 1, 2, 3, 4, 5, 6 sześciohydroksy-8-hydroksy-3, 6, 11 trójmetylo-2-6 metano-benzazocyna,
- 17) Méthyldésorphine — 6-metylo-desoksymorfina (Methyl-desomorphine),
- 18) Morphéridine — ester etylowy kwasu 1-/2-morfolinoetylo-4-fenyl-4-piperydyno-4-karboksyłowego (Morpholinoethyl-nor-pethidine),